

Sygnatura akt I C 139/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 18 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jan Bartniak

Protokolant: st. sekr. sąd. Stella Michalska

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2015 roku w Koninie

sprawy z powództwa **K. K. (1)**

przeciwko **(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S.**

o zapłatę 100.000 zł

1. zasądza powódce K. K. (1) od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. kwotę 30.000 zł (trzydzieści tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 4 grudnia 2014 roku.
2. oddala powództwo w pozostałej części.
3. odstępuje od obciążania stron pozostałymi nieuiszczonymi w sprawie kosztami sądowymi
4. znosi wzajemnie koszty procesu między stronami.

Sędzia Jan Bartniak FORMTEXT

Sygn. akt I C 139/15

UZASADNIENIE

Powódka K. K. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w S. kwoty 100.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia z art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. oraz zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 7.200 zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, ewentualnie zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego według spisu kosztów. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 9 listopada 2007 roku w m. S. miał miejsce wypadek, w wyniku którego śmierć poniósł S. K. – syn powódki. Powódka zgłosiła pozwanemu roszczenie o zapłatę kwoty 120.000 zł tytułem zadośćuczynienia, a strona pozwana wypłaciła jej kwotę 20.000 zł. Powódka podkreśliła, iż po śmierci syna doznała głębokiego wstrząsu emocjonalnego, którego skutki odczuwa do dziś. Syn powódki miał zaledwie (...) lat. W chwili zdarzenia życie powódki straciło sens, runęły jej wszystkie marzenia. Powódka ograniczyła kontakty towarzyskie, nadal odczuwa żalobę. Uzasadniając wysokość żądanych kosztów zastępstwa procesowego (w podwójnej wysokości) powódka podkreśliła, że kwota ta nie jest wygórowaną, uwzględnia nakład pracy pełnomocnika i charakter sprawy. Żądanie odsetek ustawowych oparte zaś zostało o treść art. 481 § 1 k.c., gdyż pozwany w dniu 3 grudnia 2014 roku wydał decyzję kończącą proces likwidacji szkody (k. 2-7).

Na rozprawie w dniu 16 grudnia 2015 roku powódka złożyła spis kosztów, wnosząc o zasądzenie na jej rzecz kwoty 10.096,92 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (k. 99-100).

Pozwany (...) S.A. w S. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Pozwany wskazał, że kwestionuje powództwo co do wysokości, gdyż jego zdaniem wypłacona dotychczas kwota wyczerpuje wszelkie roszczenia powódki w tym zakresie. Zdaniem pozwanego, przyznanie zadośćuczynienia w razie naruszenia dóbr osobistych jest fakultatywne, a powódka nie wykazała, aby jej poczucie krzywdy związane ze śmiercią syna było szczególnie silne. Nie bez znaczenia jest też fakt, że od chwili śmierci syna minęło 8 lat, a tak znaczący upływ czasu ma ogromne znaczenie w kontekście złagodzenia bólu. Cierpienia psychiczne powódki są wyolbrzymione, a powódka korzystała z pomocy psychiatry jeszcze przed śmiercią syna. Pozwany zakwestionował również wysokość żądanych kosztów zastępstwa procesowego, gdyż sprawa nie wymaga większego od przeciętnego nakładu pracy, a nadto wskazał, że odsetki winny być co najwyżej zasądzone od dnia wyroku (k. 29-33)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 listopada 2007 roku w miejscowości S. gm. G., A. Z., prowadzący samochód osobowy marki H. (...) o nr. rej. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, iż wykonując manewr wyprzedzania nie zachował szczególnej ostrożności, nie upewnił się co do możliwości bezpiecznego wykonania tego manewru i doprowadził do zderzenia z nadjeżdżającym z przeciwnego kierunku kierowanym przez J. K. ciągnikiem siodłowym marki (...) o nr. rej. (...) sprzężonym z naczepą o nr. rej. (...), w wyniku czego m.in. pasażer samochodu H. S. K. zmarł śmiercią gwałtowną nagłą w następstwie mnogich ciężkich uszkodzeń ciała. Sprawca wypadku wyrokiem Sądu Rejonowego w Kole z dnia 15 września 2008 roku sygn. akt II K (...) został skazany za przestępstwo z art. 177 § 2 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby oraz grzywnę. Wyrokiem z dnia 12 grudnia 2008 roku sygn. II Ka (...) Sąd Okręgowy w Koninie utrzymał w mocy ww. wyrok Sądu Rejonowego w Kole (dowód: akta SR w Kole sygn. II K (...)). W chwili zdarzenia sprawca zdarzenia korzystał z ochrony ubezpieczeniowej od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, na podstawie umowy ubezpieczenia zawartej z pozwanym (bezsporne).

S. K. w momencie śmierci miał (...) lat, mieszkał wraz z matką powódką K. K. (1) w D.. Powódka nie pracowała, zmarły był zatrudniony jako pracownik budowlany, a wskazane osoby utrzymywały się z jego wynagrodzenia. Zmarły planował związek małżeński, przy czym w przyszłości nie chciał pozostawać w D. (dowód: zeznania świadka J. G. k. 56v-57, zeznania powódki K. K. k. 57-58, 102).

Powódka K. K. (1) w chwili śmierci syna miała 54 lata. Pierwszy mąż powódki – ojciec S. K. - zginął w wypadku samochodowym, a po 11 latach powódka ponownie wyszła za mąż. Drugi mąż zmarł dwa lata po ślubie. Po śmierci męża powódka miała problemy ze spożywaniem alkoholu, pozostawała pod opieką lekarza rodzinnego. Relacje między powódką a synem były dobre. Przed wypadkiem żyli jeszcze rodzice powódki, jej siostra mieszkała w Szwajcarii, brat K. na Śląsku, a drugi brat S. w T. (dowód: zeznania powódki K. K. k. 57-58, 102).

Powódka dowiedziała się o wypadku w nocy, kiedy poinformowała ją o tym policja. Pogrzeb syna zorganizował brat powódki. Po śmierci syna powódka zaczęła spożywać więcej alkoholu, przez jakiś czas korzystała z pomocy lekarza psychiatry, a następnie lekarza rodzinnego, brała leki uspokajające i przeciwłękowe. Jej stan zdrowia pogorszył się, w 2013 roku u powódki pojawiła się padaczka. Powódka nie pogodziła się ze śmiercią syna, czytała wiadomości tekstowe, jakie wcześniej przysyłał jej telefonicznie (dowód: kserokopia dokumentacji medycznej k. 34-35, zeznania świadka J. G. k. 56v-57, zeznania powódki K. K. k. 57-58, 102).

Powódka obecnie korzysta z pomocy Gminnego Ośrodka Pomocy (...), utrzymuje się z renty socjalnej w kwocie 540 zł. Powódka sama przyrządza sobie posiłki, nie radzi sobie z porządkami domowymi i pracą w ogrodzie. Po śmierci syna często odwiedzała jego grób, obecnie z uwagi na problemy z poruszaniem się nie chodzi na cmentarz. Powódka nie

korzysta obecnie z pomocy członków rodziny, nikt jej nie odwiedza (rodzice zmarli). Jedyne jej siostra po wypadku przysyłała paczki żywnościowe i obecnie proponuje jej zamieszkanie w Szwajcarii (dowód: zeznania świadka J. G. k. 56v-57, zeznania powódki K. K. k. 57-58, 102).

Śmierć syna spowodowała u powódki reakcję depresyjną, poczucie straty i krzywdy. Reakcja depresyjna wymagała leczenia psychiatrycznego. Na skutek śmierci syna powódka doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10%. Przy czym stan zdrowia powódki w momencie badania jej przez biegłych psychiatrę i psychologa wskazuje na całkowity uszczerbek na jej zdrowiu w wysokości 40%, jednakże w zakresie przewyższającym ww. 10%, uszczerbek ten jest związany z wcześniejszymi stratami osób bliskich powódki i jej uzależnieniem od alkoholu i leków. (vide biegli psycholog i psychiatra k.101v)

Po powzięciu wiadomości o śmierci syna u powódki wystąpiła ostra reakcja na stres, była zdezorientowana, niedowierzała, miała poczucie osłabienia, obniżony nastrój. W kolejnych dniach miała obniżoną aktywność życiową, zamieszkała u rodziców w G., wymagała pomocy farmakologicznej. Zaburzenia emocjonalne w postaci reakcji depresyjnej rozwinęły się w kolejnych miesiącach żałoby. Dominowały objawy depresyjne: utrata zainteresowań i zadowolenia z codziennych aktywności, myśli samobójcze, obniżony nastrój, zahamowanie aktywności, drażliwość w kontaktach społecznych. W związku z dolegliwościami podjęła leczenie u psychiatry i psychologa, a następnie u lekarza rodzinnego. Obecny stan psychiczny powódki, jej aktywność życiowa i społeczna budzą zastrzeżenia z powodu uzależnienia od alkoholu. Wobec uzależnienia jest bezkrytyczna. Nie można jednoznacznie ustalić etiologii uzależnienia. Występujące u powódki napady padaczkowe i organiczne uszkodzenie (...) skutkiem uzależnienia od alkoholu i od leków (dowód: opinia sądowa psychologiczno-psychiatryczna k. 78-82, 101-102)

W toku postępowania likwidacyjnego oraz na skutek późniejszego postępowania sądowego powódka K. K. (1) uzyskała kwotę 20.000 zł tytułem odszkodowania z art. 446 § 3 k.c. Następnie powódka zgłosiła u pozwanego wniosek o wypłatę kwoty 120.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Decyzją z dnia 4 grudnia 2014 roku pozwany wypłacił na rzecz powódki kwotę 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (dowód: kserokopia decyzji z dnia 4 grudnia 2014 roku k. 36, zeznania powódki K. K. k. 57-58, 102).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań powódki i świadka J. G. (2), opinii biegłych psychologa i psychiatry oraz wskazane dokumenty.

Sąd nie dał wiary zeznaniom powódki K. K. (1), że przed wypadkiem syna nie miała problemów ze spożywaniem alkoholu, gdyż zeznania te są sprzeczne z wiarygodnymi w tym zakresie zeznaniami świadka J. G. (2). Pozostałe zaś zeznania powódki i zeznania świadka J. G. (2) Sąd uznał za wiarygodne, gdyż były one rzeczowe i korespondowały ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

W ocenie Sądu opinia biegłych psychiatry i psychologa, sporządzona na okoliczności związane ze stanem zdrowia powódki, była jasna i logiczna, jej wnioski należyte wyczerpująco uzasadnione, a wątpliwości pozwanego Towarzystwa (...) (vide pismo k.91-92v), wyjaśniono na rozprawie w dniu 16.12.2015 r.(k.101-102).

Wartość dowodowa dokumentów zgromadzonych w sprawie nie budziła zdaniem Sądu wątpliwości i nie była przez strony kwestionowana.

Sąd zważył, co następuje:

Odpowiedzialność pozwanego w okolicznościach niniejszej sprawy nie może budzić wątpliwości, skoro sprawca wypadku, w wyniku którego zmarł S. K., został skazany prawomocnym wyrokiem za popełnienie przestępstwa z art. 177 § 2 k.k.. Sprawca wypadku w momencie zdarzenia korzystał z ochrony ubezpieczeniowej od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego.

Ponadto zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których

odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie natomiast z obowiązującym w dniu wypadku art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 392 j.t.), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia, bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia, przy czym z art. 36 ust. 1 powyższej ustawy wynika, że odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Powódka jako podstawę prawną roszczenia o zadośćuczynienie wskazała art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c..

Rozstrzygając kwestię odpowiedzialności pozwanego w kontekście roszczenia o zadośćuczynienie za krzywdę doznaną przez osoby bliskie zmarłego Sąd podzielił utrwalone już stanowisko Sądu Najwyższego, że spowodowanie śmierci osoby bliskiej może stanowić naruszenie dobra osobistego członków rodziny zmarłego w postaci szczególnej więzi rodzinnej i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c., jeżeli śmierć nastąpiła na skutek deliktu przed dniem 3 sierpnia 2008 roku (por. uchwała SN z 22 października 2010 roku, sygn. III CZP 76/10, Lex nr 604152, z dnia 13 lipca 2011 roku, sygn. III CZP 32/11, Lex nr 852341, wyroki SN z dnia 11 maja 2011 roku, sygn. I CSK 621/10, Lex nr 848128 i z dnia 15 marca 2012 roku, sygn. I CSK 314/11, Lex nr 1164718). Ponadto artykuł 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) - w brzmieniu sprzed dnia 11 lutego 2012 roku - nie wyłączał z zakresu ochrony ubezpieczeniowej zadośćuczynienia za krzywdę osoby, wobec której ubezpieczony ponosił odpowiedzialność na podstawie art. 448 k.c.(por. uchwała SN z 19 stycznia 2007 roku, sygn. III CZP 146/06, Lex nr 207713 oraz uchwała SN z 20 grudnia 2012 roku, sygn. III CZP 93/12, Lex nr 1267081).

W niniejszej sprawie nie ma wątpliwości, że spowodowanie śmierci syna powódki naruszyło jej dobra osobiste. Rodzina jako związek najbliższych osób, które łączy szczególna więź wynikająca z pokrewieństwa, podlega ochronie prawnej. Wiąż ta odgrywa doniosłą rolę, zapewniając członkom rodziny poczucie stabilności, bezpieczeństwa, wzajemne wsparcie, pomoc. Zerwanie tej więzi stanowi zatem naruszenie dóbr osobistych członków tej rodziny.

Zgodnie z art. 448 k.c., w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepisy prawa nie ustanawiają żadnych kryteriów, na podstawie których winno być ustalane zadośćuczynienie. Wypracowała je natomiast judykatura, a zwłaszcza orzecznictwo Sądu Najwyższego. Wskazuje ono, że zadośćuczynienie ma kompensacyjny charakter, w związku z czym musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, m.in. wieku poszkodowanego, czasu trwania cierpień, trwałości i skutków, od rodzaju i stopnia winy sprawcy szkody i odczucia jej przez poszkodowanego (tak m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 1999 roku, sygn. I CKN 1145/99, niepubl.; orz. Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 1972 roku, sygn. II CR 57/72, OSNCP 1972/10/183; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 1969 roku, sygn. I PR 224/69, OSNCP 1970/6/111).

Śmierć S. K. spowodowała u powódki szkodę na osobie (krzywdę), przeżywaną nie tylko w chwili powzięcia wiadomości o śmierci syna. Wiąż między rodzicami a dziećmi jest jedną z silniejszych więzi międzyludzkich. Zerwanie tej więzi przez śmierć dziecka stanowi trudne do wyobrażenia poczucie pokrzywdzenia i nasilenie cierpienia, trudnego do opisanie. Każdy rodzic ma bowiem prawo do wychowania swojego dziecka, obserwowania jego dorastania, wchodzenia w dorosłość i jak najdłuższego towarzyszenia dziecku w jego życiu. Wypadek odebrał powódce możliwość korzystania z tych wartości. Powódka była wdową, a w chwili śmierci syna mieszkała jedynie z nim. Powódka była z synem niewątpliwie bardzo związana. Śmierć syna spowodowała u niej reakcję depresyjną, poczucie straty i krzywdy. Reakcja depresyjna wymagała leczenia psychiatrycznego. Na skutek śmierci syna powódka doznała długotrwałego

uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10%. Po powzięciu wiadomości o śmierci syna u powódki wystąpiła ostra reakcja na stres, była zdezorientowana, niedowierzała, miała poczucie osłabienia, obniżony nastrój. W kolejnych dniach miała obniżoną aktywność życiową, wymagała pomocy farmakologicznej. Zaburzenia emocjonalne w postaci reakcji depresyjnej rozwinęły się w kolejnych miesiącach żałoby. Dominowały objawy depresyjne: utrata zainteresowań i zadowolenia z codziennych aktywności, myśli samobójcze, obniżony nastrój, zahamowanie aktywności, drażliwość w kontaktach społecznych. W związku z dolegliwościami podjęła leczenie u psychiatry i psychologa, a następnie u lekarza rodzinnego.

Wskazać należy jednak, że stan zdrowia powódki już przed śmiercią syna budził wątpliwości. Powódka bowiem sięgała po alkohol, co już wtedy budziło zastrzeżenia. Po śmierci syna sytuacja ta pogorszyła się, gdyż powódka zaczęła spożywać go w nadmiernych ilościach i nie kontrolowała tego stanu rzeczy. Pojawiły się także problemy ze zdrowiem somatycznym, m.in. napady padaczkowe i organiczne uszkodzenie (...). Obecny stan psychiczny powódki, jej aktywność życiowa i społeczna budzą zastrzeżenia z powodu właśnie uzależnienia od alkoholu.

Biorąc pod uwagę powyższe, a także odległość czasową od zdarzenia, Sąd uznał roszczenie powódki K. K. (1) za uzasadnione do kwoty 50.000 zł, a biorąc pod uwagę fakt wypłaty na rzecz powódki w toku postępowania likwidacyjnego kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia, Sąd zasądził od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w S. kwotę 30.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty (punkt 1 wyroku), a w pozostałym zakresie oddalił roszczenie jako bezzasadne (punkt 2).

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zasądając je od dnia 4 grudnia 2014 roku. Pozwany w tym dniu wydał decyzję w przedmiocie wypłacenia powódce zadośćuczynienia w kwocie 20.000 zł i w tej dacie nie było przeszkód do przyznania w całości świadczenia zaspokajającego roszczenia powódki.

O nieuiszczonych kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 102 k.p.c., odstępując od obciążenia nimi stron z uwagi na charakter sprawy i – w przypadku powódki – jej stan zdrowia oraz sytuację majątkową (punkt 3 wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. znosząc między stronami te koszty, albowiem określenie należnej powodom sumy zależało od oceny Sądu (punkt 4 wyroku). Powódka wygrała proces w 30%, każda ze stron procesu poniosła wydatki związane z udziałem fachowych pełnomocników i opiniami biegłych, a koszty przejazdów wskazane w spisie kosztów (k.99-99v) policzono w granicach wyznaczonych przez §2 pkt. 1b Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów nie będących własnością pracodawcy (Dz. U. Nr 27, poz. 271 z późn. zm.) i zarządzeniem Prezesa tut. sądu, określającym maksymalną wysokość stawki za 1 km przebiegu pojazdu samochodu osobowego o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm³ na 0,60 zł., przyjmując nadto odległość w km. na trasie T. – K. na 18 km, nadto licząc koszty dojazdu strony powodowej na badania wyznaczone przez biegłych na trasie D. – (...) km. (gdyż badania te odbyły się nie w T., a na prośbę powódki w K. - vide k.58v), a odległość przejazdu powódki z miejsca zamieszkania do tut. sądu to 59 km.

Należy podkreślić, że Sąd nie znalazł podstaw, aby uwzględnić na rzecz strony powodowej kosztów zastępstwa procesowego w dwukrotnej wysokości stawki minimalnej, przewidzianej przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Stosownie do art. 109 § 2 zdanie drugie k.p.c., przy ustalaniu wysokości kosztów poniesionych przez stronę reprezentowaną przez pełnomocnika będącego radcą prawnym sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika oraz czynności podjęte przez niego w sprawie, a także charakter sprawy i wkład pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Stawki opłat za czynności adwokatów określa ww. rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku. Według § 2 tego rozporządzenia, podstawę zasądzenia opłaty stanowią stawki minimalne

określone w rozdziałach 3-4, przy czym opłata ta nie może być wyższa niż sześciokrotna stawka minimalna ani przekraczać wartości przedmiotu sprawy. W świetle tych unormowań nie ulega wątpliwości, że podstawę zasądzenia opłaty stanowią stawki minimalne określone w rozporządzeniu; jeżeli natomiast przemawia za tym niezbędny nakład pracy pełnomocnika, charakter sprawy oraz jego wkład w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia, wówczas sąd może zasądzić opłatę wyższą.

W ocenie Sądu, za zasądzeniem opłaty w wysokości przewyższającej stawkę minimalną nie przemawia ani nakład pracy pełnomocnika strony powodowej, który nie odbiegał od przeciętnego, ani długotrwałość procesu, ani charakter sprawy, nie odznaczający się szczególnym stopniem skomplikowania pod względem prawnym i faktycznym (w sprawie wyznaczono jedynie trzy terminy rozpraw). Ponadto wskazać należy, że sprawy o zapłatę zadośćuczynienia w związku ze śmiercią w wypadkach samochodowych członków rodziny powodów są typowymi dla Kancelarii (...) reprezentującej powódkę, a kwestią sporną w niniejszej sprawie była jedynie wysokość żądanej kwoty.

Jan Bartniak